

Arrest

nr. 317 936 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 november 2023 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote M.K.

1.2. De feiten die de beslissing over verzoekers vestigingsaanvraag van 28 november 2023 voorafgaan en die op verzoeker betrekking hebben, worden in de nota met opmerkingen opgelijst als volgt:

“Verzoeker diende d.d. 28.06.1999 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zijn asielaanvraag werd definitief onontvankelijk verklaard door een beslissing van 17.04.2000 van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS).

Op 21.01.2002 en d.d. 01.07.2003 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24.04.2006.

Op 25.04.2006 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Assisen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 26 jaar wegens moord.

Op 16.01.2007 werd het Ministerieel Besluit tot terugwijzing met het verbod om gedurende 10 jaar terug te keren genomen. Dit besluit vermeldt in werking te treden vanaf de datum van invrijheidstelling.

Er werd een vlucht voorzien op 24.08.2012. Verzoeker vertrok onder escorte.

Verzoeker kwam op 05.06.2018 terug naar België en deed op 06.06.2018 een aankomstverklaring te Nieuwerkerken. Hij werd tot 05.09.2018, onder een bijlage 3, tot verblijf toegelaten.

Op 16.07.2018 diende verzoeker een eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenoot van mevr. [M.K.] (bijlage 19ter). Hij werd verzocht om ten laatste op 16.10.2018 de nodige documenten over te maken.

Het Bestuur weigerde op 11.10.2018 die aanvraag gezinshereniging in overweging te nemen. Verzoeker stelde hiertegen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 221.847 van 27.05.2019 dat beroep verwierp.

Verzoeker maakte op 16.05.2022 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf daar hij gedurende 10 jaar, vanaf datum van het vonnis van de Strafvolltrekingsrechtbank te Antwerpen in het kader van zijn voorwaardelijke vrijlating, niet in België mocht zijn.

Het Bestuur stelde diezelfde dag dat verzoeker gevolg diende te geven aan de verwijderingsmaatregel die deel uitmaakte van het MB tot Terugwijzing d.d. 24.08.2012.

Verzoeker diende op 23.02.2023 een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenoot van mevr. [M.K.] (bijlage 19ter). Hij werd verzocht om ten laatste op 23.05.2023 volgende nodige documenten over te maken: bewijs voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en een bewijs van duurzame relatie.

Het Bestuur weigerde verzoeker op 31.08.2023, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

[...]"

1.3. Verweerder neemt op 28 mei 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/11/2023 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Georgië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, de genaamde [M.K.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene dd. 16.02.2007 het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, aan hem betekend op 24.08.2012 wanneer hij werd vrijgesteld uit de gevangenis, alwaar hij veroordeeld was op 25.04.2006 voor moord door het Hof van Assisen met 26 jaar opsluiting.

Overwegende dat het Ministerieel Besluit tot terugwijzing geldig was tot 23.08.2022.

Overwegende dat een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, genomen ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie, voor de wijziging van de wet op 24.02.2017 en onder voorwaarde dat het Ministerieel Besluit nog uitwerking had op dat moment, wordt gelijkgesteld met het 'inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk' (zie daartoe overeenkomstig het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 151/2019 van 24 oktober 2019), is arrest Ouhrami van toepassing. Dit betekent voor zover het Ministerieel Besluit is betekend, maar nooit werd opgevolgd (of opgeheven of geschorst), het Ministerieel Besluit nog steeds dient uitgevoerd te worden. De geldigheidsduur is in dat geval niet verstreken (arrest Ouhrami C-225/16 dd. 26.07.2017).

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 24.08.2012 gerepatrieerd werd naar Georgië en dat hij reeds op 30.04.2018 de Schengenzone opnieuw via Oostenrijk is binnengekomen, voordat de gehele termijn van het Ministerieel Besluit was verstreken (zie supra). Overwegende dat betrokkene op 16.05.2022 geïntercepteerd werd naar aanleiding van een verkeersinbreuk. Hij verklaarde daarbij reeds 4 jaar te wonen te [...] en te werken in de fruitteelt. In het voorgelegde paspoort (nr. [...]) bij de controle bleek een inreisstempel op 14.02.2019 te Athene. Bij de huidige aanvraag legt betrokkene hetzelfde paspoort voor, waaruit blijkt dat hij ook in de periode 08.11.2017 – 14.01.2018 de Schengenzone via Duitsland binnenkwam en in de periode 10.10.2017 – 31.10.2017 via Spanje, zonder recht op binnenkomst. Andere Schengen in- en uitreisstempels ontbreken waardoor het redelijk te stellen is dat hij opnieuw minstens sinds 14.02.2019 in de Schengenzone verblijft.

Gezien deze historiek is het redelijk te stellen dat betrokkene het ministerieel besluit/inreisverbod geenzins voor de gehele termijn van 10 jaar heeft opgevolgd.

Overeenkomstig het arrest Ouhrami C-225/16 dd. 26.07.2017 blijkt betrokkene aldus nog steeds onder inreisverbod te staan, genomen door de Belgische autoriteiten voor de resterende termijn van 10 jaar hetwelke nog steeds van kracht is, gezien nergens uit het dossier blijkt dat het werd opgevolgd of opgeheven/geschorst. Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 28.06.2018 in het huwelijk getreden is met de referentiepersoon, met wie hij reeds een gezin vormde voor het huwelijk. Dit is met andere woorden na het niet respecteren van het ministerieel besluit dat kan gelijk worden gesteld aan een inreisverbod. Een huwelijk geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Ter staving van de huidige aanvraag gezinshereniging legt betrokkene geen enkel gevraagd document voor. Bewijs voldoende bestaansmiddelen ,Bewijs voldoende huisvesting.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de voorgelegde stukken kan een zodanige afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon tegenover betrokkene of omgekeerd blijken dat deze de toekenning van een recht op verblijf rechtvaardigt. Er is geen reden terug te vinden waarom betrokkene niet gescheiden zou kunnen worden van zijn echtgenote en kinderen die ondertussen meerderjarig zijn.

Er zijn vooreerst in het dossier geen tastbare elementen terug te vinden die erop kunnen wijzen dat referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, noch kan dit omgekeerd blijken. In de beroepsprocedure tegen een eerdere weigering van verblijf als familielid van een Belg (cfr. niet in overwegingname van 11.10.2018) haalde betrokkene aan dat hij aan een medische aandoening lijdt. Hoewel in het arrest 246.549 van 21.12.2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat dit geen enkele indicatie bevat van enige zorg die betrokkene zou krijgen van zijn echtgenote of kinderen of van enige afhankelijkheid van deze familieleden, werd in het kader van huidige aanvraag dit element niet bijgebracht. Voor zover betrokkene thans nog aan de medische aandoening lijdt, gezien de aard ervan, wordt in ieder geval ook nu geen element aangeleverd waaruit een zodanige afhankelijkheidsrelatie zou moeten blijken.

Verder blijkt de referentiepersoon full-time ononderbroken tewerkgesteld. Er kan bijgevolg redelijk gesteld worden dat zij een voldoende stabiele financiële situatie heeft (opgebouwd) om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien voor zichzelf. Daar waar betrokkene in de administratieve vreemdelingencontrole op 16.05.2022 zelf verklaarde reeds 4 jaar tewerkgesteld te zijn in de fruitteelt, kan uit het dossier niet blijken dat betrokkene over een arbeids- of beroepskaart beschikte, noch beschikte hij over een tijdelijke verblijfsvergunning in het kader van een verblijfsaanvraag die hem toegang bood tot de arbeidsmarkt. Voor zover hij daadwerkelijk aan de slag was als fruitteler, is hier dan ook sprake van een

irreguliere/illegale tewerkstelling. Hier kunnen bezwaarlijk rechten uit worden geput. Hoe dan ook, gelet deze gegevens is het redelijk te stellen dat beide betrokkenen voldoende in staat zijn om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien.

Verder blijkt uit het dossier dat referentiepersoon steeds heeft ingestaan voor zichzelf en haar kinderen sedert de opsluiting van betrokkene in België van 16.07.2003 tot 24.08.2012 en sedert de repatriëring naar Georgië op 24.08.2012 tot de eerste binnenkomst in België op 05.06.2018. Nadien is betrokkene wellicht nog een keer uit België geweest, gezien zijn inreisstempel van Griekenland op 14.02.2019. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat zij, gezien deze lange periode van afwezigheid van betrokkene, een voldoende stabiele situatie gecreëerd heeft alsook een netwerk van vrienden heeft opgebouwd om zich, voor zover dit nodig zou zijn, te laten bijstaan bij zaken allerhande. Niettegenstaande dat betrokkene kennelijk al geruime tijd samenwoont met de referentiepersoon, zij het dan in illegaal verblijf, vormt dit geen concrete aanwijzing van een buitengewone afhankelijkheidsrelatie tussen volwassen personen. Te meer nu betrokkene reeds jaren gescheiden heeft geleefd van zijn echtgenote, zonder dat dit de echtgenote blijkbaar gedwongen heeft het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Behoudens bewijs van het tegendeel, wat in casu niet geleverd wordt, zijn volwassen personen immers in beginsel in staat om onafhankelijk van hun familieleden een eigen leven te leiden (cfr. Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018). Betrokkene en zijn echtgenote zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en of fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

De kinderen van betrokkene die in België wonen zijn allebei volwassen. Een afgeleid verblijfsrecht ontleen aan de volwassen kinderen omdat er van een buitengewone afhankelijkheid sprake zou zijn, is evenmin van toepassing. Niets wijst er op dat één van de volwassen kinderen aangewezen zou zijn op de ondersteuning van mijnheer.

Kortom, alles bij elkaar genomen is het redelijk te stellen dat de Belgische echtgenote, noch de kinderen het Belgische grondgebied en bij uitbreiding de Europese Unie moeten verlaten, indien aan betrokkene het recht op verblijf niet wordt toegekend. De verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten brengt enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan zijn echtgenote België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon verkiezen wel degelijk een gemeenschappelijk gezinsleven te willen leiden, terwijl het strikt genomen niet hoeft gezien er van een buitengewone afhankelijkheid geen sprake is, kunnen zij natuurlijk ook elders dit gezinsleven verder zetten. Nergens uit de aanvraag of het administratief dossier blijken er hinderpalen te zijn, die een mogelijks gezinsleven in het buitenland in de weg zouden staan. Dat is de keuze die betrokkene en de referentiepersoon samen kunnen maken.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote of kinderen ertoe dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht, ondanks het ministerieel besluit/inreisverbod, hier niet van toepassing is. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Als gevolg hiervan dient betrokkene gevolg te geven aan het inreisverbod vervat in het Ministeriaal Besluit tot terugwijzing.

Gezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing is, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 evenmin van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *"Schending van het artikel 47/13 van de Wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet). Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsbeginsel".*

Hij betoogt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat: "De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie."

Nochtans is er wel degelijk een verwantschapsband tussen referentiepersoon en verzoeker. zij zijn namelijk gehuwd en hebben twee gezamenlijke kinderen.

Er worden door verweerder enkel standaardformules gehanteerd. hetgeen een schending is van de motiveringsplicht. Men dient, bij het nemen van zulke beslissingen, ervoor te zorgen dat de betrokkene voldoende weet heeft van wat hem te wachten staat. Anders gezegd, dient de beslissing altijd afdoende gemotiveerd te zijn. Met het loutere gebruik van bepaalde nietszeggende standaardformules, voldoet verweerder hier niet aan.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat in toepassing van het artikel 39/79 van de wet dd. 15.12.1980 de indiening van onderhavig beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel schorst."

2.2. Daar waar verzoeker een schending van artikel 47/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) opwerpt – een bepaling die niet kan worden gelezen in deze wet – gaat de Raad ervan uit dat hij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wenst op te werpen, aangezien hij de inhoud van deze bepaling vervolgens citeert. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing betreft enkel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zij omvat bijgevolg geen verwijderingsmaatregel, zodat de schending van voormelde wetsbepaling niet dienstig kan worden opgeworpen.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

2.4. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt hierin verwezen naar artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder besluit dat voormelde bepaling niet van toepassing is omdat aan verzoeker op 16 februari 2007 een ministerieel terugwijzingsbesluit werd opgelegd dat door verzoeker niet voor de volledige termijn van 10 jaar werd

uitgevoerd, waardoor het nog steeds van kracht is. Vervolgens blijkt uit de motivering dat verweerder uitgebreid is nagegaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker, zijn echtgenote en zijn volwassen kinderen bestaat dat hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, de zogenaamde "KA-toets". Dit bleek niet het geval, reden waarom hem het verblijfsrecht werd geweigerd.

De Raad kan verzoeker dus niet volgen waar hij aanvoert dat door verweerder *"enkel standaardformules [worden] gehanteerd"*. Immers motiveert verweerder in de bestreden beslissing specifiek aangaande de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt ook niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder de verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon en hun twee gemeenschappelijke meerderjarige kinderen veronachtzaamt, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Verweerder legt uit dat verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod en dat *"Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend."* Verweerder komt na uitgebreide overwegingen in dit verband tot de conclusie dat er geen sprake is van dergelijke afhankelijkheidsverhouding. Het is niet omdat verweerder tot een negatieve conclusie komt, dat hij de verwantschapsbanden tussen verzoeker en zijn echtgenote en hun meerderjarige kinderen zou negeren.

2.7. Verzoeker is dan wel van oordeel dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar zijn situatie, maar hij laat na dit te concretiseren.

2.8. De Raad betwist ten slotte niet dat de bestreden beslissing valt onder artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet en ziet niet in hoe verzoekers vaststelling in dit verband kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker op: *"Schending van artikel 8 EVRM en Art. 45, §2 Vreemdelingenwet"*.

Hij betoogt als volgt:

"Art. 8.

*1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

Art. 8 EVRM poneert zeer duidelijk dat er geen inmenging mag zijn in het privéleven van verzoeker.

Bovendien wenst de verzoeker aan te halen dat artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven definieert.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke

banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'.

Het feit dat verzoeker reeds sinds 2007 in België verblijft, is des te meer een reden om hem het verblijfsrecht te laten worden. Hij heeft in de voorbije 16 jaren een omgeving opgebouwd van vrienden en familie. Heel het centrum van zijn belangen ligt in België. Indien hij terug zou moeten keren naar Georgië, wordt er afbreuk gedaan aan het artikel 8 EVRM. aangezien hij in daar niet veel of niets meer heeft, terwijl zijn omgeving hier in België woont.

Dat de familie van verzoeker wettelijk gezien België niet dient te verlaten, betekent niet dat dit wel een de facto gevolg zal zijn, gelet op de hechte gezinsband met verzoeker.

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Ten overvloede kan vastgesteld worden dat er een familieband bestaat tussen verzoeker en zijn echtgenote en zijn kinderen.

Het klopt dat art. 8 EVRM stelt dat inmenging in het gezinsleven toegelaten is wegens feiten die de openbare orde kunnen schaden.

Het is het inderdaad correct dat verzoeker in het verleden veroordeeld werd voor strafbare feiten. Echter heeft hij zijn straf ondertussen uitgezeten en is al jaren terug op het rechte pad. Hij is geen gevaar meer voor de openbare orde, noch voor de nationale veiligheid. Het enige wat hij nu nog wenst te doen is om te genieten van het leven met zijn echtgenote en zijn kinderen. Er bestaat dus in fine geen reden meer om de inmenging op het gezinsleven te rechtvaardigen.

Wal betreft het inreisverbod. In het geval een familielid van een Unieburger (die momenteel nog onder een inreisverbod staat), een nieuwe aanvraag doet. kan DVZ geen rekening houden met het bestand inreisverbod. DVZ dient enkel en alleen rekening te houden met het feit of dat verzoeker wel dan niet een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zoals reeds eerder aangehaald, is verzoeker op het rechte pad, en wenst hij enkel en alleen een rustig leventje te leiden met zijn gezin.

Bovendien stellen de bepalingen van art. 45, §2 vast dat de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming dienen te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van het familielid van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval op met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Zoals reeds aangehaald is verzoeker al jaren terug op het rechte pad, en vormt actueel geen gevaar meer voor de openbare orde."

2.10. In een derde middel werpt verzoeker een schending op van "art. 43, §2 Vreemdelingenwet".

Hij betoogt als volgt:

"Voormeld artikel stelt als volgt:

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

(...)

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het is aan de minister of zijn gemachtigde(n) om bij elke beslissing waarvan sprake in vermeld artikel, telkenmale rekening te houden met de duur van het verblijf, gezinstoestand en andere soorten van integratie op ons grondgebied.

Afgaande op de beslissing, kan ervan uitgegaan worden dat in casu met deze omstandigheden geen rekening werd gehouden.

In eerste instantie is verzoeker reeds sinds 1999 in België, zijnde reeds 24 jaar. In deze zeer lange periode van integratie, heeft verzoeker veel kansen gehad om zijn integratie te perfectioneren. Hoewel dit niet vlekkeloos verliep, heeft verzoeker zich hernomen en de geboden kansen met beide handen aangenomen.

Zoals eerder reeds vermeld heeft verzoeker tevens zijn gezinsleven verdergezet in België, zelfs in die mate dat zijn dochter [E.M.] de Belgische nationaliteit heeft, en zijn zoon [A.M.] een verblijfskaart heeft (B-kaart). Dit toont aan dat hij en zijn gezin de integratie in de Belgische cultuur zeer serieus genomen hebben, nog steeds serieus nemen en voor de rest van hun leven ook zeer serieus zullen nemen.

Ook wat betreft de banden met Georgië, kan er gesteld worden dat deze minstens verwaterd zijn na 24 jaar niet meer in hun herkomstland gewoond te hebben.”

2.11. Gezien hun onderlinge samenhang worden de voormelde middelen samen besproken.

2.12. Verweerder komt tot de conclusie dat de door verzoeker ingediende aanvraag gezinshereniging moet worden geweigerd omwille van het ministerieel besluit tot terugwijzing dat een inreisverbod van 10 jaar bevat en het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker, de referentiepersoon en zijn meerderjarige kinderen die zou maken dat deze feitelijk worden gedwongen om in navolging van hem het gehele EU-grondgebied te verlaten. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, wordt de voormelde aanvraag aldus niet geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog, waarbij hij tracht aan te tonen dat hij niet langer een actueel gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet en hekelt dat verweerder dit niet is nagegaan en evenmin een belangenafweging heeft gemaakt overeenkomstig artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, is dan ook niet dienstig (cf. RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596). In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 van 5 mei 2022 kan worden gelezen: “52 *In de laatste plaats zij er, gelet op de feiten in het hoofdgeding in zaak C-532/19, aan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering op het uit dit artikel voortvloeiende afgeleide recht die verband houdt met de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid* [arresten van 13 september 2016, *Rendón Marín*, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81, en 27 februari 2020, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real* (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 44]. 53 *Een weigering van het verblijfsrecht op die grond mag echter niet alleen op het strafblad van de betrokkene worden gebaseerd. (...)]. Zo kan de bevoegde nationale autoriteit met name rekening houden met de ernst van de gepleegde strafbare feiten en met de ernst van deze veroordelingen, alsook met de tijd tussen de datum waarop deze zijn uitgesproken en de datum waarop deze autoriteit uitspraak doet.*” Het gevaar voor de openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid doelt op de mogelijkheid om het afgeleide verblijfsrecht (wat thans niet wordt erkend) op grond van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) al dan niet te beperken (cf. conclusie van advocaat-generaal J. Richard de la Tour van 17 maart 2022 in de zaak C-624/20).

2.13. De Raad kan verzoeker verder niet volgen waar hij beweert dat verweerder in het kader van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag gezinshereniging geen rekening mag houden met een bestaand inreisverbod. Immers oordeelde het Hof van Justitie in het “K.A.-arrest”, rechtspraak waarnaar ook verweerder verwijst, dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) zich “niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden” (HvJ, K.A., C-82/16 van 8 mei 2018, punt 46). Het Hof van Justitie heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VWEU “zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een dergelijke aanvraag niet in aanmerking wordt genomen op die enkele grond, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen” (HvJ, K.A., C-82/16 van 8 mei 2018, punt 62). Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU in beginsel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat wordt geweigerd wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, voor zover een

onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit niet blijkt dat de weigering van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk is gedwongen het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. Zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt heeft het Hof van Justitie in het aangehaald arrest benadrukt dat *“volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”*.

2.14. Verweerder heeft de ingevolge artikel 20 van het VWEU vereiste afhankelijkheidstoets verricht. Verzoeker gaat geheel niet in op de concrete beoordeling die verweerder maakt over de afhankelijkheidsverhouding tussen hemzelf, zijn echtgenote en zijn twee meerderjarige kinderen – van wie overigens blijkens het administratief dossier slechts één de Belgische nationaliteit bezit – waarna hij tot de conclusie komt: *“Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote of kinderen ertoe dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht, ondanks het ministerieel besluit/inreisverbod, hier niet van toepassing is. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”* Door simpelweg te stellen *“Dat de familie van verzoeker wettelijk gezien België niet dient te verlaten, betekent niet dat dit wel een de facto gevolg zal zijn, gelet op de hechte gezinsband met verzoeker.”*, toont verzoeker niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling enige concrete indicatie van de vereiste afhankelijkheidsband veronachtzaamde of dat hij in dit verband geen zorgvuldig onderzoek voerde.

2.15. Door voorts herhaaldelijk zijn verwantschapsband met zijn echtgenote en hun meerderjarige kinderen te benadrukken alsook zijn wil om met hen een gezinsleven te leiden, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM miskent. Zoals gezegd heeft verweerder blijkens de bestreden beslissing duidelijk oog gehad voor verzoekers gezinssituatie en is hij nagegaan of ze voldoet aan de afhankelijkheidsverhouding zoals geschetst in het voormelde arrest K.A. van het Hof van Justitie. Hij is van oordeel dat dit niet het geval is en zet duidelijk uiteen waarom. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) wees erop dat dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan overstijgen. Verzoeker toont op geen enkel wijze aan dat er, ondanks wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, toch een band van afhankelijkheid bestaat met zijn meerderjarige kinderen. Voorts benadrukt verweerder voor wat betreft het gezinsleven van verzoeker dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft, dat betrokkenen contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen, dat verzoekers echtgenote – met wie ook geen band van afhankelijkheid blijkt in de zin van artikel 20 VWEU – hem kan bezoeken aangezien zij België vrij kan in- en uitreizen en dat er geen hinderpalen blijken als ze er voor kiezen het gezinsleven elders verder te zetten. Verzoeker gaat zoals gezegd op geen enkele wijze in concreto in op dit alles en toont dus niet aan dat de gedane afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM.

2.16. Ten slotte duidt verzoeker nergens concreet waaruit zijn privéleven in België bestaat dat door de bestreden beslissing met de voeten zou worden getreden. Het volstaat te dezen niet om te poneren dat hij *“in de voorbije 16 jaren een omgeving [heeft] opgebouwd van vrienden en familie. Heel het centrum van zijn belangen ligt in België.”*

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA